

PAASTUAJA IV PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 2Aj36 ,14-16.19-23)

Lugemine teisest Ajaraamatust:

Neil päevil rohkendasid kõik juuda ülemad, preestrid ja rahvas ülekohtutegusid ja käisid paganate igasuguste jäleduste järel, ning rüvetasid Issanda koja, mille tema oli Jeruusalemmas oma pühamuks teinud. Ja Issand, nende Jumal, läkitas neile korduvalt hoiatusesõna oma saadikute kaudu, sest tema tahtis säästa oma rahvast ja oma koda. Aga nemad ei häbenenud Jumala saadikuid ega hoolinud tema sõnast, ning panid naeruks tema prohveteid, kuni Issanda viha süttis põlema oma rahva vastu nii, et ei olnud selle eest enam pääsemist. Ja kaldealased põletasid maha Issanda koja ja kiskusid maha Jeruusalemma müürid. Nad põletasid tulega kõik selle paleed ning lõid puruks kõik kallid asjad. Ning kes mõõgast üle jäid, viis Nebukadnetsar Paabelisse vangi ja nendest said orjad temale ja tema poegadele kuni Pärsia kuningriigi alguseni.

Nii sai tõeks sõna, mille Jumal prohvet Jeremia suu kaudu oli kuulutanud: “Nii kaua kui maa pole hüvitanud oma pidamata jäänud hingamispäevi, jääb maa laastatuks, kuni seitsekümmend aastat täis saavad.” Ja et läheks täide Issanda sõna, mille Jumal oli prohvet Jeremija suu kaudu kuulutanud, äratas Jumal pärsia kuninga Koorese vaimu, tema esimesel valitsuse aastal, nõnda et ta laskis kuulutada ja kirja kaudu öelda: “Nii ütleb Koores, Pärsia kuningas: Issand, taevaste Jumal, on andnud minule kõik kuningriigid maa peal ja tema on käskinud ehitada temale koja Jeruusalemmas, Juudamaal. Kui keegi teie seas on tema rahva hulgast, siis Issand, ta Jumal, olgu temaga, ja tema võib minna.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps137, 1-2. 3. 4-5. 6 R:5a)

R: Ma ei unusta sind, taevane Jeruusalemm.

Me istusime Paabeli jõgede kaldail
ja nutsime, kui mõtlesime Siionile.
Rommelgate otsa, mis seal kasvasid,
me riputasime oma harfid.

R:

Sest need, kes meid vangi viisid,
nõudsid, et me laulaksime,
meie sundijad nõudsid meilt rõõmulaule:

“Laulge meile mõnd Siioni laulu”.

R:

Kuidas võiksime laulda Issanda laulu
võõral pinnal?

Kui ma sind unustan, Jeruusalemm,
kuivagu minu parem käsi.

R:

Jäägu mu keel suulae külge kinni,
kui ma sinule ei mõtle,
kui ma ei pea Jeruusalemma
oma ülimaks rõõmuks.

R:

(Teine lugemine Ef2 ,4-10)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast epeeslastele:

Vennad: Jumal, kes on väga helde, on elavaks teinud ka teid, kes te enne olite surnud oma üleastumiste pärast, sest tema armastus, millega ta meid on armastanud, on suur ning tema armust olete teiegi õndsaks saanud. Jeesuses Kristuses on ta meid üles äratanud ja koos Jeesusega seadnud meid istuma taevariigis, et osutada tulevasel ajastul oma armu ülisuurt rikkust meie vastu Kristuses Jeesuses. Sest armust olete te usu läbi õndsaks saanud, mitte omaenese jõust. Jumal on õndsakssaamise teile kinkinud, mitte et oleksite oma tegude läbi pääsenud – nendest ei saa keegi kiidelda. Sest meie kõik oleme tema loodud, loodud Jeesuses Kristuses heade tegude jaoks, et me neid teeksime nii, nagu Jumal on ülevalt meile määranud. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh3 ,16)

Sest nii on Jumal maailma armastanud, et ta on andnud oma ainusündinud Poja, et igäühel, kes temasse usub, oleks igavene elu.

(Evangeelium Jh3, 14-21)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus ütles Nikodeemosele: “Nii nagu Mooses kõrbes mao ülendas, nii peab ka Inimese Poeg ülendatud saama, et igäühel, kes temasse usub, oleks igavene elu. Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta on andnud oma ainusündinud Poja, et ükski, kes temasse usub, ei läheks hukka, vaid et temal oleks igavene elu. Jumal ei ole oma poega selleks maailma saatnud, et ta maailma üle kohut mõistaks, vaid et maailm tema läbi õndsaks saaks. Kes temasse usub, selle üle ei mõisteta kohut; aga kes ei usu, selle üle on kohus juba mõistetud, sest ta ei ole uskunud Jumala ainusündinud Poja nimesse. Ja kohtuotsus on see, et valgus on tulnud maailma, aga inimesed armastasid pimedust enam kui valgust, sest nende teod olid kurjad. Ja igäüks, kes teeb kurja, vihkab valgust ega tule valguse juurde, et tema tegusid ei laidetaks. Kes aga nõuab taga tõde, tuleb valguse juurde, et tema teod saaksid avalikuks, sest need on tehtud Jumalas.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, eelmise sajandi kuulus austerlasest zooloog ja etoloog ehk loomade käitumise uurija, Nobeli preemia laureaat Konrad Lorenz rääkis kord loo oma kahest lambakoerast. Ühel külmal talveööl oli metskits üle kõrgete lumehangede nende õunapuuaeda hüpanud, ja koerad, kes muidu kõigi olendite suhtes väga sõbralikult käitusid, olid ta otsekohe surnuks purenud. Peremees jooksis küll õue, kuid kitsekest päästa tal enam ei õnnestunud. Koerte suhtes karjajuhi positsioonil olevana pidi Lorenz neile nüüd kohe kohapeal selgeks tegema, et niimoodi ei tohi teha. Kuid ta teadis ka, et tema koerad on väga erinevad ja neile tuleb karistust mõõta vastavalt nende loomusele. Nii tõstis ta ühe neist turjapidi üles, urises tema peale ja raputas, mis on viis, kuidas koervanemad oma kutsikaid tõsiselt korrale kutsuvad. Teise koera nina ees viibutas ta vaid manitsevalt sõrme ja ütles talle paar sõna laitval toonil. Nagu teadlane pidi mõnna, laskis esimene koer kuuldavale vaid paar kaeblikku niutsatust ja hüppas seejärel rõõmsalt ja mänguhimuliselt püsti, olles valmis järgmisteks seiklusteks; teine koer aga, keda karistati vaid lühida laitusega, käitus veel päevi hiljemgi süüdlaslikult ja andekspaluvalt, nii et peremehel tuli teda lausa julgustama hakata.

Natuke samamoodi on ka meie, inimestega: kõigile ei saa mõõta ühtemoodi; mis ühele on ravim, on teisele mürk, mis üht inimest paneb meelt parandama, on teisele mõjutu, ja kolmandalt võtab hoopis eluisu. Seetõttu peame alati mõtlema ka sellele, kuidas kellelegi midagi öelda, et meie manitsusi kuulda võetaks.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, manitsustel ja õpetustel võib vahel olla ka pikk peiteag, nagu võime mõista

tänasest evangeeliumist. Nikodeemos oli rikas ja mõjuvõimas variser. Ta tundis siirast huvi Jeesuse õpetuse vastu ja tuli öösel salaja temaga kohtuma. Nikodeemos oli üks neid väheseid ülemklassi kuulunud isikuid, kes ei püüdnud oma küsimustega koguda Jeesuse vastu kompromiteerivat materjali, vaid kes üritas temast aru saada, veenduda ise, kas Naatsareti prohvet oli messias või mitte. Kuid üldiselt näib, et päris ühist keelt nad ei leidnud. Igal juhul ei suhelnud Jeesus temaga nagu oma jüngriga siseriingist.

Nagu me teame, ei võtnud suurem osa varisere Jeesuse sõnu tõsiselt, ja seepärast rääkis ta rohkem variseridest kui variseridega, esitas neid silmakirjalikkuse musternäidistena ja paljastas nende kurje plaane. Siiski oli variseride hulgas ka väike seltskond, kes ei välistanud võimalust, et Jeesus on tõesti messias.

On võimalik, et Nikodeemos, keda evangeelium nimetab rahvaülemaks, tuli öösel salaja messiakandidaadi juurde just oma parteifraktsiooni ülesandel, poliitilise läbirääkijana, ja andis pärast oma mõttekaaslastele kohtumisest ülevaate. Kuid ikkagi on jahmatamapanev, et Jeesus avaldas just temale, variserile – ja pealegi salajases privaatvestluses – ülemaailmse kristluse kõige fundamentaalsema sõnumi: “Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta on andnud oma ainusündinud Poja”. Võibolla pidas Jeesus silmas just seda vestlust Nikodeemosega, kui ta hiljem ütles: “Kõik, mida te ütlete pimedas, saab kuuldavaks valguses, ja mida te üksteisele kõrva sosistate kambrites, seda kuulutatakse katustelt.” (Lk 12,3).

Kuid nendevahelise vestluse käigus oli tegelikult veel võimatu aru saada, mida need prohvetlikud sõnad tähendasid, sest nende sisu pidi avalduma alles hiljem. Nikodeemos lahkus sellelt kohtumiselt ilmselt üsna segaste tunnetega. Alles pärast ristilöömist sai ju selgeks, mida tähendasid tol korral öeldud sõnad, et Jumal on andnud oma Poja, toonud ta ohvriks inimkonna lunastuseks. Seepärast pole põhjust imestada, et me kohtame Nikodeemost Jeesuse haua juures, tema jüngrite hulgas.

Armsad õed ja vennad, vahel mõistame ka meie pühakirja valesti just selle prohvetliku iseloomu tõttu, sest suur osa Jumala ilmutusest selgub ka meie elus alles tagantjärele. Siit võime järeldada, et heaks inimeseks kujunemine ei eelda, et me suudaksime kõiki vigu juba ette vältida, vaid et me tajuksime inimlikku piiratust ja paratamatust teha vigu ja neid parandada. See on osa meie ettevalmistusest taevase kuningriigi jaoks. Aamen.